

Fantoma unei lumi

Nicu Hăloiu

Fantoma unei lumi

...

O tempora, o mores! Strigau cândva străbunii,
Văzând cum mor pe rând morală și virtuți,
Cum lumea lor se strâmbă, stăpâni le sunt nebunii
Ce-ascultă de bogați, că sunt sărmani prea mulți
Și-astfel urzesc războaie, grăbind sfârșitul lumii!

...

Și din planeta noastră, golită de iubire,
Dar tot pe-atât de plină de vicii și gunoi
Cumplit de pregătită de moarte și război,
Vor mai rămâne poate cu-o ultimă zvâcnire,
Vreo câțiva bolovani, plutind prin spațiu, goi!

...

Și peste mii de veacuri, cine va știi oare,
Că bolovanii-aceștia, pustii și fără nume,
Umbriți în mod ciudat de razele de soare,
Brăzdați cu răni adânci, de văi uscate, goale,
Lipsiți de orice viață, au fost cândva, o lume?!

...

La mii de ani lumină, departe printre astre,
O altă lume poate, privește lung spre noi
Și vede îngrozită acel cumplit război,
Imagine rămasă a unei lumi albastre
Ce bântuie prin spațiu, fantoma lumii noastre!